

РЕШЕНИЕ

№ 4465

гр. София, 18.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 12.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **7635** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на „Д. Нап” ДЗЗД, със съдебен адрес: [населено място], [улица] срещу Решение № ПО-120/12.08.2011 г. на Директора на Териториална дирекция – С., с което е отхвърлена жалбата на дружеството срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ изх. № 2278/29.07.2011 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място].

С оспореното по административен ред постановление, на основание чл. 124, ал. 4, във връзка с чл. 121, ал. 1 от ДОПК са наложени обезпечителни мерки - запори върху налични и постъпващи суми по всички банкови сметки, както и на вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите и суми представени за доверително управление на „Д. Нап” ДЗЗД в конкретно изброени банкови институции.

В жалбата се излагат доводи за това, че решението е незаконосъобразно и неправилно. Оспорващият твърди, че когато е са наложени обезпечителните мерки, ревизията все още не е била реално започнала, защото заповедта за нейното възлагане и процесното постановление са връчени на една и съща дата, т.е. органът по приходите не е могъл да знае, при липса на процесуални действия и достатъчно данни, че събирането на евентуалните публични задължения ще бъде затруднено. Инвокирани са доводи, че ПНПОМ е лишено от мотиви, защото се основава неподкрепени с доказателства констатации на ревизиращия екип за предполагаеми публични вземания в размер на 3 000 000 лева. Според жалбоподателя е необходимо тези изводи на ревизиращия екип да

са основани на конкретни събрани в хода на ревизионното производство доказателства, а не на предположения. Твърди се, че е налице несъразмерност на наложеното обезпечение, което затруднява функционирането на дружеството и го лишава от възможността да се разплаща са търговските си партньори. По този начин е нарушена разпоредбата на чл. 121, ал. 3 от ДОПК. В проведеното по делото публично заседание жалбоподателят се представлява от адвокат Д., която поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба – Директорът на ТД на НАП, [населено място] не се явява. Пълномощникът му, юрисконсулт С. оспорва жалбата, като моли оспорените актове да бъдат потвърдени.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Със заповед за възлагане на ревизия № 1108942/28.07.2011 г. на орган по приходите при ТД на НАП, [населено място] е разпоредено извършването на ревизия на „Д. Нап” ДЗЗД. Ревизията е възложена във връзка с прокурорска преписка № 4678/2011 г. на СГП, касаеща укриване на данъци.

Органът по приходите, извършващ ревизия на дружеството е отправил до публичния изпълнител мотивирано искане изх. № 17-24-00-2252/28.0.2011 г. /л. 28/ за налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

С ПНОМ изх. № 2278/29.07.2011 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място] е наложен запор върху налични и постъпващи суми по всички банкови сметки, както и на вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите и суми представени за доверително управление на „Д. Нап” ДЗЗД в две банкови институции. Постановлението е издадено на основание чл. 124, ал. 4, във връзка с чл. 121, ал. 1 от ДОПК.

Актът на публичния изпълнител е връчен на представител на дружеството на 01.08.2011 г.

Запорните съобщения са изпратени на [фирма] и [фирма] на 01.08.2011 г. и едновременно с това е направено вписване в Централния регистър на особените залози. При проведеното обжалване по административен ред, решаващият орган, в лицето на Директора на ТД на НАП С. е възприел изложените в постановлението мотиви и по тази причина е отхвърлил жалбата на „Д. Нап” ДЗЗД.

При проведеното съдебно производство от пълномощника на оспорващия бяха представени доказателства за извършвана от дружеството дейност по стопанисването и управлението на Клуб „О. 33”, договор за обслужване на разплащанията с банкови карти на електронно терминално устройство и извлечения от сметките на оспорващия, от които е видно, че плащанията към ТД на НАП на осигуровките на служителите на дружеството са извършвани именно чрез сметки в посочените по-горе банки.

Към жалбата е приложена като доказателство декларация от представляващите дружеството, от която се установява, че то има 34 служители, наети по трудов договор. От страна на ответника, бяха представени писма от [фирма] и [фирма]. С тях ТД на НАП е уведомена, че по сметките на дружеството няма достатъчно средства за евентуалното бъдещо покриване на задълженията в цялост.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е изпратено на оспорващия по пощата, като видно от приложеното по преписката известие за доставяне, пратката е получена на 25.08.2011 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 25.08.2011 г. /вх. № 53-00-626/, т.е. в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 197, ал. 2 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу актове, с които се засягат нейни законни права и интереси и следователно са подлежащи на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 195, ал. 1, подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания. Обезпечението се извършва чрез налагане на някоя от посочените в чл. 198 от ДОПК обезпечителни мерки. В разглеждания случай, обезпечителните мерки са наложени на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК. В хода на възложена ревизия или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197. В случай, че в срок до 4 месеца от налагането на първата предварителна обезпечителна мярка не е издаден ревизионен акт, наложените обезпечителни мерки се смятат за прекратени, освен ако е направено искане за продължаването им пред административния съд по местонахождението на органа, наложил обезпечителната мярка.

В разглеждания случай, постановление изх. № 2278, издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място], с което са наложени предварителните обезпечителни е издадено на 29.07.2011 г., т.е. само един ден след издаване на заповедта за възлагане на ревизия.

По силата на чл. 112 от ДОПК, ревизионното производство се образува с издаването на заповедта за възлагане на ревизията, а съгласно чл. 114 от същия кодекс, срокът за извършване на ревизията е до три месеца и започва да тече от датата на връчването на заповедта за възлагане, т.е. може да се приеме, че обезпечителните мерки спрямо дружеството са наложени преди да е започнало административното производство по установяване на вземанията.

В разглеждания случай, нито от направеното искане на органа по приходите, нито от процесното ПНПОМ става ясно, въз основа на какви данни са направени изводи, че размерът на евентуалните публични задължения би бил точно 3 000 000 лева, след като на практика ревизионното производство реално не е било започнало. В случай, че такива данни се съдържаха в цитираната в ЗВР прокурорска преписка, задължение на административния орган е да ги приложи към искането или най-малкото да ги опише конкретно в него. Липсата на доказателства за наличието на фактически предпоставки, даващи възможност на органа да упражни правомощията си по чл. 121, във връзка с чл. 195 от ДОПК, лишават административния акт от мотиви, които са задължителна част от законовия му статут. Тези изисквания са регламентирани в разпоредбата на чл. 59,

ал. 2 от АПК, като неизпълнението им съставлява основание за отмяна. В разглеждания случай не е спазено общото изискване за излагане на точни и ясни мотиви. Съгласно императивната разпоредба на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, административният акт следва да съдържа фактическите основания за издаването му. Това са конкретните факти, въз основа на които административният орган да упражнява предоставената му компетентност. На базата на изложените в акта мотиви ще се извърши съдебната проверка за законосъобразността му. В разглеждания случай, съдът не може да прецени, доколко и кои от фактическите предпоставки, визирани в чл. 121 от ДОПК са били налице, за да се издаде процесното постановление. Нарушеното изискване за форма на акта е абсолютно основание за отмяната му, защото предполага липса на юридически факт, който да породи упражненото от органа публично субективно право. Автоматичното налагане на мерките не дава възможност на съда да прецени съобразени ли са те с принципа на пропорционалност, т.е. не би могло да се извърши проверка дали е намерен е справедливия баланс между обществения интерес, свързан със събирането на публичните вземания и правата на жалбоподателя, което по силата на чл. 6 от АПК, е условие за законосъобразност на оспорения акт. Това е така, защото административните органи следва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо, а административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

Единствено при определяне на размера на дължимите данъци и осигурителни вноски органите на НАП не могат да преценяват дали те са разумни, справедливи и дали държавата се отнася „добросъвестно” към задължените субекти. Всички други действия, свързани с администрирането на задълженията попадат в приложното поле на принципа на пропорционалност, проекция на който е разпоредбата на чл. 6, ал. 1 и ал. 3 от ДОПК.

Събраните доказателства налагат извода, че с издаването е нарушен не само прогласения в чл. 6 от АПК принцип на съразмерност /пропорционалност/. Налице е типичен пример за превратно упражняване на власт, защото властническото волеизявление не се основава на факти, а на разсъждения върху бъдещи евентуални констатации, които биха били установени в хода на ревизията. Административният орган не е базирал акта си на конкретни обстоятелства, установени от него, а на хипотези и предположения, които нямат нито фактическа, нито правна опора.

Целта на налагането на предварителни обезпечителни мерки е да се попречи на данъчния субект да извърши сделки и действия с имуществото, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Предприемането на действия в тази насока, следва да се извършва при строго спазване на законовите изисквания за това и да не се превръща в самоцел. Неслучайно законодателят е предвидил, че когато в срок до 4 месеца от налагането на първата предварителна обезпечителна мярка не е издаден ревизионен акт, наложените обезпечителни мерки се смятат за прекратени. Предвидения срок е разумен и е в съответствие с разпоредбата на чл. 121, ал. 3 от ДОПК, а именно, че наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършваната от ревизираното лице дейност.

По изложените съображения, следва да се приеме, че процесното постановление за налагане на обезпечителни мерки следва да бъде отменено.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя се дължат разноски. Такива не са поискани,

поради което не следва да се присъждат.

Водим от горното и на основание чл. 197, ал. 3, пр. 2 от ДОПК, във връзка с чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на „Д. Нап” ДЗЗД, със съдебен адрес: [населено място], [улица] постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ изх. № 2278/29.07.2011 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място], потвърдено с Решение № ПО-120/12.08.2011 г. на Директора на Териториална дирекция – С.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК.